

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1929/2022
27.06.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милинко Трифковић адвокат из ..., против туженог „Наша АИК банка“ а.д. Београд, чији је пуномоћник Гордана Стевић Булић адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2628/21 од 10.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 27.06.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2628/21 од 10.09.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2628/21 од 10.09.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П1 231/14 од 07.10.2020. године којом је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи као незаконито решење туженог број ../13 од 20.12.2013. године о отказу уговора о раду и да се обавезе тужена да врати тужиоца на рад, а тужилац обавезан да надокнади туженој трошкове парничног поступка у износу од 168.750,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена је у одговору на ревизију предложила да се иста одбије као неоснована и тужилац обавезе на накнаду трошкова поступка поводом тог правног лека.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу чланова 408. и 441. ЗПП, Врховни суд је нашао да тужиочева ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се посебно не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка из става 2. наведеног члана, због којих се тај правни лек може изјавити (члан 407. став 1. тачка 2. ЗПП), нити се конкретно наводи процесна одредба коју другостепени суд није применио или је погрешно применио и тако учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, која је утицала или могла утицати на одлуку о жалби.

Према утврђеном чињеничном стању, тужена је 03.12.2013. године сачинила писано упозорење о разлозима за отказ уговора о раду због повреда радне дисциплине предвиђених чланом 22. тачке 4, 10, 11, 14. и 15. уговора о раду. У упозорењу је наведено да се тужилац 06.11.2013. године недостојно и недолично понашао, вређао и јасно показивао непоштовање према другим запосленима тако што је, након телефонског разговора са клијентом, у присуству других запослених повишеним тоном и непристојним изјавама показао потпуно непримерену комуникацију и јавно изразио непоштовање према својој колегиници, пошао према њеној канцеларији у намери: „да се са њом обрачуна“, а након повратка наставио са претњама. Истим актом, тужилац је упозорен и на другу повреду радне дисциплине, учињену 29.10.2013. године, уношењем ножа у просторије тужене. У писаном изјашњењу на упозорење тужилац је негирао да је у просторије туженог унео нож, а наводе из упозорења о свом недоличном понашању према другом запосленом оспорио је као нејасне и неразумљиве, указавши да му нису достављени докази наведени у упозорењу – захтев за покретање поступка против њега и писане изјаве запослених. Тужена је 20.12.2013. године донела решење о отказу тужиочевог уговора о раду због повреде радне дисциплине, наведене и у претходно датом упозорењу. Решење о отказу уговора о раду потписали су директор Сектора за реструктурирање и наплату проблематичних потраживања и директор Сектора за људске ресурсе, на основу овлашћења извршног одбора тужене од 16.01.2012. године о преносу овлашћења за одлучивање о појединачним правима, обавезама и одговорностима запослених, на лица која обављају послове означених радних места.

На основу тако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да је, у погледу повреде радне дисциплине учињене 06.11.2013. године, повређено право тужиоца на одбрану јер је у том делу упозорење непотпуно, уопштено, паушално и неодређено – без конкретизације непримерене комуникације и непоштовања, односно навођења чињеница о којима би се тужилац могао изјаснити, али да постоји повреда радне дисциплине учињена 29.10.2013. године, у односу на које упозорење нема таквих недостатака. Из тих разлога, тај суд је применом члана 179. став 1. тачка 3. Закона о раду одбио тужиочев захтев за поништај решења о отказу уговора о раду.

Другостепени суд је одбио тужиочеву жалбу и потврдио првостепену пресуду. По налажењу тог суда, испуњени су услови за отказ уговора о раду у смислу члана 179. став 1. тачка 3. Закона о раду, јер је тужилац уношењем ножа у просторије туженог учинио повреду радне дисциплине која је чланом 120. став 1. тачка 16. Правилника о

раду од 30.05.2013. године предвиђена као разлог због којег се запосленог може отказати уговор о раду, као и да је оспорено решење донето у законитој процедури.

Изложено правно становиште нижестепених судова прихвата и ревизијски суд, због чега наводе ревидента о погрешној примени материјалног права оцењује као неосноване.

Према члану 179. став 1. тачка 3. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 32/13), запосленом се може отказати уговор о раду ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Одредбом члана 120. став 1. тачка 16. Правилника о раду тужене предвиђено је да се под непоштовањем радне дисциплине, која је основ за давање отказа уговора о раду, сматра и уношење оружја, оруђа и других средстава којима се могу нанети озледе, угрозити живот и здравље осталих запослених, односно нанети штета имовини послодавца и личној имовини.

У конкретном случају, утврђено је да је тужилац у просторије тужене унео нож и да је на тај начин повредио радну дисциплину прописану означеним општим актом тужене, услед чега му је основано отказан уговор о раду. Приликом доношења оспореног решења тужени је поштовао законом прописану процедуру и тужиоцу пре отказа уговора о раду уручио писано упозорење о постојању отказних разлога и омогућио му да се на то упозорење изјасни.

Наводи ревидента нису посебно цењени у оном делу који се односи на повреду радне дисциплине учињене 06.11.2013. године, јер је првостепени суд утврдио да је у погледу те повреде било повређено тужиочево право на одбрану и зато закључио да из тог разлога није могао бити отказан уговор о раду. Због тога су ти ревизијски наводи без утицаја на правилност одлуке о тужбеном захтеву. Међутим, у односу на другу повреду радне дисциплине, нема ни материјалноправних нити процесноправних пропуста на које указује ревидент. Изведеним доказима је утврђено да је тужилац унео нож у просторије туженог и тако повредио радну дисциплину, при чему је ирелевантна врста и величина ножа јер је Правилником о раду тужене забрањено уношење било каквог средства којим се могу нанети повреде или штета на имовини туженог, односно имовини запослених. У упозорењу о отказним разлозима јасно и прецизно су наведене чињенице битне за постојање ове повреде радне дисциплине, чиме је тужиоцу омогућено право на одбрану од те повреде која му је била стављена на терет.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Трошкови одговора на ревизију, по оцени Врховног суда, нису били нужни. Зато је применом члана 165. став 1. у вези члана 154. став 1. ЗПП одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**